

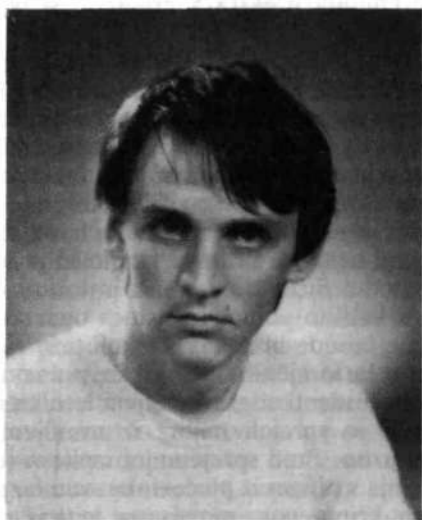
Si videl kdaj tolmane *njenih* sanj,
in pravi nje obraz,
zaverovan
le vase, v *svojo* zmago in poraz?

Pozabi vse, kar si verjel še včeraj,
odpri oči,
saj nikdar ni odšla, s teboj bo zmeraj,
če hočeš ti.

Ne misli pa, da kdaj si prilastiš
vseh njenih čarov dar,
če to želiš,
saj tudi ti za njo si več kot stvar.

Srcé, ne išči več opravičila
za nje laži,
morda te je, morda te ni ljubila,
kot si jo ti.

Samo nasmehni se, če bo prišla,
ko sam boš, tih, zgubljen,
za hipec, dva,
tolažit te; saj vse je samo sen.

Rade
Krstić

Misel – Luč

Dolgo mi je hodila po glavi ta misel. Vrtala je in vrtala, glodala po možganih, se ustavljala na tem ali onem živčnem vozlišču, nato bi njena moč popuščala in se razlezla. Razbila bi se ali pa bi jo posrkal kakšen razdraženi živec. Misel se je imenovala Luč, saj mi ni dala miru dolge dneve in noči. In tako neka-ko, nenadoma se je začel najin pogovor, najin skrivnostni »dialog«.

»Čemu služiš?« je bilo njeno prvo vprašanje.

Spomnil sem se, da si za zdaj s filozofsko refleksijo ne bi mogel

kdovekako pomagati, saj so to delali že pametnejši od mene, zato sem odgovoril preprosto in jasno: »Delovanju in nehanju!«

»Se zavedaš posledic?« je bilo njeno drugo vprašanje.

»Vem, kaj me uničuje,« sem odgovoril.

»Kakšni so tvoji cilji v prihodnosti?« je bilo njeno tretje vprašanje.

Na to vprašanje nisem mogel takoj odgovoriti. Vedel sem, kaj misel-Luč hoče od mene. Udomila se je namreč v meni in zdaj me je lahko nadzorovala od zunaj in od znotraj. Peklenski mehanizem v človeku, ki zahteva, da so odgovori čim bolj natančni in povrh vsega brez najdrobnejše trohice laži; živa resnica!

»Moji cilji se razlikujejo od ljudi, ki so padli v to materialno manifestacijo, dasiravno so tudi materialni,« sem za silo odgovoril in si obrisal potno čelo.

»V tebi je velik, nerazložljiv strah pred ljudmi in stvarmi,« je začela s svojo razlago misel-Luč in nadaljevala, »dasiravno si želiš živeti tako kot drugi, te nekaj ali nekdo vendarle povleče ven iz tega življenja in ti narekuje zadržati nesmrtnost v koščkih bivanja, za katere meniš, da so druga prisotnost realnosti, vendar tiste realnosti, ki je transcendentalna.«

Zdaj sem izpraševal jaz: »Čemu torej živim?«

Misel-Luč je odgovorila: »Pomisli, no, malo na svoje kolege, na katere si tako silovito navezan.«

»Kaj s tem misliš?« sem naglo vprašal.

»Ljudje znajo razmišljati, če jih k temu prisiliš, mar ne? Kdo od njih je tvoja najšibkejša točka?« je vprašala s tako silovitostjo, da mi je zagrmelo v glavi.

Vprašanje je zahtevalo takojšen, premišljen, resničen in nujen odgovor. Zajecjljal sem: »Bi... bi... bila je neka igralka.«

»No, pa si odveži dušo,« mi je omogočila misel-Luč.

In se je začelo. V glavi mi je strahotno zabobnelo, mislil sem, da mi bo eksplodirala; v meni se je prebudila Elektra v črnini in si pokrila svoje solzne oči. Začela je pripovedovati.

»Nisem vedela, sprva nisem vedela, da ima brata, polbrata, za katerega se je govorilo, da je pobliznel in so ga imeli na zaprtem oddelku psihiatrične bolnišnice, a to ni tako pomembno dejstvo, bolj pomembno je to, kakšno precizno življenje je živel ta ženska. Rodila se je 27. avgusta 1965 v znamenju Device. Njeno ime ni tako pomembno, tako kot to mislijo nekateri njeni navidezni, skriti oboževalci, ki se vrtijo okrog nje samo zato, da bi jo spravili v posteljo, sicer je pa še premlada, da bi lahko zaslovela na tem področju, kajti mislim, da ji nekateri osnovni fiziološki prijemi niso še dovolj jasni, če ji sploh kdaj bodo. Sicer pa literarno sploh ni izobrazena, kaj šele da bi lahko zasnovala kakšno pomembnejšo in opazno besedo na tem področju. Ko govori, njene besede brez kakršnekoli teže suhoparno in naveličano prihajajo iz njenih zasmrjenih ust, ki so polne nikotina in drugih podobnih preparatov. Je študentka igre v tretjem letniku na ljubljanski AGRFT. Na akademiji so jo sprejeli najbrž iz usmiljenja, saj ima neustrezno srednješolsko izobrazbo. Pred sprejemnim izpitom so jo opazili pred predavalnico, kako se zapija s pivom iz pločevinke, vendar so ji to, češ spravimo še tega mentalnega kripla gor, morda pa le kaj rata iz nje, spregledali in dobila je priložnost za vpis, navkljub milijonom bolj talentiranih od nje. Za čuda, od kod takšna nerazložljiva napaka, lahko bi rekli neumnost v našem sistemu? Čudim se mojstru, režiserju, profesorju Mat-

jažu Klopčiču, da je tak ničes zagledal reflektorske luči in stopil pred kamero v njegovem odličnem filmu *Moj ata*, socialistični kulak. Toda kaj, bi nas posvaril scenarist avtor Tone Partljič, mladim je treba dati možnost, da se izkažejo in pokažejo. Ta deklíč pravi, da ji je nekdo hotel »šlogat«, če se držim njenega slovarja, sama pa se je vzdržala in reagirala s strašnim ogorčenjem do sočloveka, bližnjika. Naj nam Aristotelova modrost potrdi, kaj je pravzaprav pomenila pri starih Grkih beseda »usmiljenje«! Sicer pa ta deklíč, o katerem vam govorim, ne pozna te vrste čustev. Napačen odnos do sveta, mati ločenka, torej je naša junakinja s pravilno slovensko besedo povedano pánkrt oziroma, če omilimo ta vulgarni izraz, nezakonski otrok oziroma da ne bi zvenelo zaničljivo, preprosto otrok, otroče in tako naprej. Sicer pa še vedno ne vemo njenega imena, mar ne, zato si vse skupaj lahko predstavljamo kot krasno literarno fikcijo, pri kateri tudi njeni najboljši in najvplivnejši prijatelji po pravni plati ne morejo nič. Ta člen našega zakona si dobro zapomni, deklíč! Jaz sem Elektra v črnini, če ti še ni jasno, in dobila boš svojega ljubega Prešerna lepo nazaj, potem pa se ga uči na pamet in na izust, kolikor te je volja. Ne boš zapeljevala pesnikov, da ti pišejo sonete, kajti pesniki so pod zaščito muz, če ti še ni jasno, tvoja boginja Talija pa te je že zdavnaj izločila iz svojega programa. Kaj je to literarni poklon, ti sploh ni jasno, in naj bo prekleta tista roka, ki te je poveščala v slovenski pesmi, na novo, dasiravno si se ti tega prekleto dobro zavedala. Kaj pa rože, še kaj dišijo, na mojem pradaavnem grobu jih je na tisoče, od koga pa si jih dobila ti? Se še kaj spomniš? Kdo te je peljal domov? V kakšni družbi si bila? Ne jezi starih bogov, deklíč, kajti tvoja tragedija se šele začinja. Prav moje prekletstvo te bo spremljalo do groba. V vseh svojih užitkih boš začutila, kakšno je lahko Elektrino maščevanje in kaj vse te lahko zadene na tem svetu. Če si še kaj dolžna, me sprašuješ, mene, ki ti je moj sin dolge dneve in noči pisal sonet, veš, draga moja, o dolžnostih bomo govorili, ko ti bo poslednji dih zakrvavel na ustih in ti z mrtvaško sapo pobarval obrvi. Jaz sem trpela za tega pesnika in še mnogo mojih sester, kaj si pa storila ti? Odgovori, majhnost človeška, preden te raztrgajo Yamara-jini psi! Ne delaj si skrbi, kako boš zapuščala ta svet, saj so tvoje oči zlepljene skupaj in ne moreš videti tistega, kar te čaka. Zdaj, ko sva na »ti«, veš, v čem je poanta, veš, kje je rdeča nit. Preberi si še enkrat Tragično občutje življenja Miguela de Unamuna, morda ti glas vpijočega v puščavi razodene vse skrivnosti. Trpela boš bolj, kot si predstavljaš, to ti zagotavljam, jaz, Elektra, boginja, v kateri boš zagledala bližajočo se smrt. Prekletstva ne izreka pesnik, moj sin, ampak ga izrekam jaz, Elektra v črnini, v imenu vseh bogov. Plazila se boš in razjedali te bodo črvi, in kot je rekel še en moj sin, pesnik: »otroci / vedri skodrani razposajeni / te bodo vzeli medse / spokojno in tiho / njihov šepet bo vzvalovil tvoje lasé / nesli te bodo / v presahnjeno krsto izvira / drobno in krhko / in tako mrtvo«. Šele takrat ti bo povsem jasna »dediščina« mrtvih pesnikov, šele takrat boš nosila na sebi prekletstvo, črno tančico zapeljevanja, šele takrat bo v drobnih kosih naletavalo mrtvo iz mrtvega v tvoje dlani, in spomnila se boš, kakšna je lahko ljubezen do pesnika, ljubezen med pesniki/pesnikoma, kaj se to pravi pomendрати resnični napor, da bi te kdo privzdignil in ti ponudil vse dragocenosti s tega in onega sveta. Zato te preklinjam, ženska nečistega srca, ki ne veš, iz kakšnega trpljenja je meč ljubezni kaljen in čigave roke ga v plemenitem in žlahtnem eliksirju čuvajo za poslednji kov. Tebi sploh ni še danes popolnoma jasno, kaj si storila. Najbrž ti tudi nikoli ne bo, saj si

premlada in preneumna, da bi lahko kaj plemenitejšega razumela. Razvrat ti je dal krila, celo iz Bosne dobivaš ljubezenska pisma, pa ti je vseeno, da tako uničuješ ljudi okrog sebe. Sicer pa je to dialog med mano in tabo, vendar ti nisi prisotna, jaz se samo spominjam tvojih dejanj, ki si jih storila v temi neznanja in nevede, morda, vsaj. Tudi jaz sem ženska, za spoznanje drugačna od tebe, vendar je v meni razvito tisto plemenito čustvo, ki ga ti nimaš, in prav to te bo pogubilo. Toliko sovraštva je v tebi, ali pa ga ti spretno prikrivaš, a vedi: meč je še zmeraj oster!»

Tako je govorila Elektra v črnini.

Misel-Luč mi ni dala miru. Pozno ponoči me je zbudila.

»Povej, dragi moj prijatelj, kako to, da se lahko boginja zaljubi v pesnika in tako prekolne smrtnico?«

»Najbrž je to njena božanska moč,« sem odgovoril. »Najbrž je ta vez večna, pesnik namreč oživlja bogove in jim podeli slavo, če pa poveljuje navadno smrtnico, ga bogovi opomnijo in kaznujejo grešnico. To nesmrtno tkanje je zelo občutljivo.«

»In kako pesnik vrne ljubezen boginji, ki se zaljubi vanj?« je vrtala misel-Luč

»Mora jo pomiriti, četudi ga je navadna smrtnica ranila v njegovih najglobljih čustvih, je še vedno pripravljen odpustiti in nasploh odpuščati!« sem odgovoril.

»Kako boš pomiril Elektro?« me je takoj vprašala misel-Luč.

»Z žrtveno daritvijo,« sem odgovoril.

»Kako bo to?« je vprašala misel-Luč.

Malo sem razmišljal, preden sem odgovoril: »Napisal bom veliko pesnitev njej v čast.«

»Kaj pa smrtnica, ki jo je Elektra preklela?« je vprašala misel-Luč.

»Bo pač v trpljenju tlela, dokler ne bo pogorela,« sem ji odgovoril s pesniško rimo.

»Nadaljuj,« mi je velela misel-Luč.

Zdaj je v moji glavi resnično eksplodiralo. Elektra v črnini se je znova prebudila, da bi nadaljevala s svojim prekletstvom.

»Smrtnica, ki jo opisujem, ni navadna ženska. Namazana je z vsemi mažami in pri tem ji pomagajo njeni »dobri« duhovi, namreč pri njenih umazanih poslih. Kako je zapeljala mojega sina, da ji je kupil rože, jo peljal na kosilo, da je brala njegove pesmi na literarnem večeru na Ptuj, ji kar dvakrat kupil flavto, jo obsipaval z raznimi darili, od knjig in knjižic pa do najdražjih cigaret in najdražje pijače, mi še danes ni jasno; kako ji je uspelo vse to, priča, da ni navadna smrtnica, ampak da v sebi nosi skrivnostne sile in mistične moči, s katerimi ugonablja svoje žrtve okoli sebe. Pazite, ko razpenja svoje mreže, pesniki, ki ste tako dragi muzam in boginjam! Zato jo danes preklinjam in nadalje ves njen rod! Naj se njen otrok, ki ga bo rojevala, rojeva v strašnih mukah in bolečinah, naj trpi neskončne muke tudi ona sama, kajti oskrnila in onečastila je sveti dom boginje Talije! Le kdo ji je dovolil sploh stopiti v Talijin hram?!? Ne bom dvakrat rekla,

varujte se je, dokler je še med živimi! Kajti zmožna je najbolj umazane in podle igre, ki si jo človeški um sploh lahko izmisli. Kot ji je rekel zdravnik, tudi študent igre na AGRFT, pred izpitom iz zgodovine gledališča, »pre-naša smrad okoli sebe«, in samo tisti, ki zares vidijo in jim je kaj do resničnih čustev, lahko spoznajo, kakšna ženska je v resnici to bitje, ki ga nepoučeni in zmedeni imajo za »svetnico«. Njena lepota vara. Narejena iz neresničnega opoja zavaja in na koncu, ko žrtev niti ne sluti, v kaj se je ujela, dobesedno ubija. Bog ne daj, ne verjemite njenim solzam! Opekle vas bodo tisočkrat huje kot najbolj vroč plamen. Naredile bodo rano, hujšo od tistih, ki so jih ljudje imeli v koncentracijskih taboriščih. Resno vam svetujem, jaz, Elektra v črnini, ljubiteljica in zaščitnica plemenitih, ne dotikajte se je! Pustite, naj razpada po koščkih njena navidezna lepota, kajti čez nekaj časa od nje ne bo več čisto nič ostalo! Kajti ta ženska nosi namesto duše nož, ki vam ga bo ob prvi priložnosti zarila globoko v srce, tako da sprva bolečine sploh ne boste čutili, ampak se bo pojavila nenadoma, neke noči, kot okrutno orodje njenega častihlepija in zavržene slave. Ne nasedajte ji, ko govori, naj pove svoje, če ima res kaj svojega, do konca, kajti lahko vas pahne v kakšno hudo mentalno stanje duše in razuma, tako kot je to naredila s svojim lastnim bratom, ki ga ima za polbrata, če je verjeti njeni kuhinji, v kateri je varila in varila, da bi se prebila do tiste stopnje, ko je akt pogodbe s hudičem bil samo še njena lastna kri. O, veliko je študirala, veliko, njen študij se pozna na vseh tistih, ki so zdaj v grobu zaradi nje, pa se nič ne ve, zakaj si je ta ali oni mladenič vzel življenje. Vse se je zakrilo in pozabilo, toda nekdo je pač vrtal in izvrtal različne podatke, ki danes pričajo o tem, kaj je resnica in kaj ne, kako je bilo na smučanju v teh ali onih gorah, kaj se je dogajalo v neki evropski prestolnici, kaj kažejo slike, njen oče, njena prava mati, njeni bratje in sestre, zakaj se nekateri danes sprašujejo o tem ali onem, drugi pa povešajo oči, ko jo nepredvidoma srečajo. Mesto, v katerem živite, je veliko, in več ljudi več ve, resnica pač enkrat pride na dan, vendar jo morate molčati, ker ste smrtniki, jaz pa jo lahko oznanjam, saj sem postavljena zato, da pazim na razmerja in občutljive odnose med posvečenimi in neposvečenimi, med vzvišenimi in tistimi, ki hlinijo vzvišenost, med pesniki in takšnimi »damami«, kot je ta naša nečistnica. Sem Elektra v črnini, to ponavljam že nevemkaterič, in na vrsti so gola dejstva, pred katerimi, prosim, ne zapirajte oči, ker vas lahko drago stane, če se kdaj srečate s tem izmečkom človeške družbe. Kdor se bo pa v prihodnje kljub opozorilu družil z njo, naj si sam pripiše posledice! Ko se bo kesala pred vami in ji bodo solze stopile v oči, se boste šele zavedali, kdo pravzaprav stoji pred vami. Sicer pa mi je vseeno, kaj boste počeli, pomembno je, da varujem čiste in neomadeževane duše pred njo. Nekaj mi jih je pač speljala, toda večino sem rešila iz njenih pogubnih krempljev. Končna postaja njenih čustev je smrt, rada vidi, kako čiste duše in tiste, ki so nevedne, trpijo zaradi nje, hrani se s trpljenjem drugih, tako kot Ines v Sartrovi drami Zaprta vrata. Vendar gospodar smrti vse to vidi in čaka, pripravljen, molčeč, tih, nič ne reče, ampak potrpežljivo čaka. Prav tako čakam jaz, Elektra, vendar sem jaz ženska in se moram maščevati. Nekaj

mojih sinov je pač našlo smrt v njenem objemu, toda ne bom ji dopustila zmagoslavja, trpela bo že za tega življenja, tako ji je pač usojeno, saj mé, večne muze pesnikov, ne bomo dovolile, da bi ugonobila še kakšno življenje. Naj se pari s svinjami, tam je njena pozicija, tja naj gre, in naj pusti uboge pri miru! Sicer pa bogovi in boginje že vemo, kam in kako s takšnimi, kot je ona. Vsaj v iluziji naj živi nekaj časa, in sicer v iluziji, da je ljubljena in spoštovana, da jo vsi cenijo in se ji klanjajo, da so njene interpretacije vrhunska mojstrovina, da je slavna, da je monument, steber slovenskega igraltva, da je bogata in da ima vse, kar si ji srce želi. Maharaja Pariksit ostro obsoja takšne izmečke človeške družbe, ki so pohlepni in nimajo mere prav pri ničemer. Njihovo uživanje iz dneva v dan drsi in tone v še večje prekletstvo od prvotnega, in ne zavedajo se, čemu služijo vse njihove misli in hotenja. Sutadeva Gosvami pravi, da takšni ljudje živijo iz dneva v dan vse hujši pekel in da padajo pod posledicami lastnih udarcev, ki jih prizadejajo drugim. Stara indijska modrost! Sicer pa če se spustim čisto na človeško raven, bi lahko govorila, kaj vse da jo čaka in v kakšnih oblikah, namreč, našo »junakinjo«, za katero je neki igralec z AGRFT, njen sošolec, trdil, da mu je vstal, ko ji je igral klavir. Čisto po pasje. Mačke in psi, podgane in prasci, tako se pač plodijo in potem razglablajo o filozofiji ali politiki. Misli sploh ne morejo ohraniti čistih. Umazani so, umivajo se bolj poredkoma, hranijo se z odpadki hrane, ki jim jo ponudijo na mizo. In radi bi živeli večno življenje. Radi bi okusili pesniško modrost. Radi bi spoznali temeljno resnico sveta. Pač, prvine jim ne dajo miru, prvine, iz katerih so sestavljeni. Ozrimo se in poglejmo to našo prešušnico! Kako jo lahko onemogočimo? Najprej ji bomo operirali jajčnike, nato pa zlomili roko! Sliši se kruto, toda za vse to sem že poskrbela, saj sem boginja, ki ji stoji na poti. Ker je smrtnica, je »trpela« tudi že zaradi manjših prehladov in nahodov, vendar to ni še nič. V njej je treba ubiti tisto, s čimer si pomaga, ko zapeljuje čiste duše in pesnike. Kaj ji še lahko naredim? Kako jo lahko še prekolnem, kajti Elektrino maščevanje je lahko bolj kruto, kot si to njen bolni um lahko sploh zamišlja. Vrgla se bom na njeno mater. To jo bo šele zbolelo. Tam je vsa slast maščevanja. Očeta bom pustila za potlej. Toda, porečete, ali ni že to zadosti? Kaj pa vsi tisti, ki jih je ona poslala v smrt, a to pa nič ne šteje, kaj? Molčite, smrtniki, kaj pa moj sin, pesnik, ki je izgubil pol leta, da ji je pisal pesmi, ji sestavljal sonet in še akrostih povrhu, potem pa ga je vrglo ob pamet in je poskušal samomor, to vas pa nič ne zanima? Kaj pa posledice na njem, ki se je odpovedal bogovom, da bi častil smrtnico? In kaj mu je naredila, povprašate. Spravila ga je na rob pameti, če vam še ni jasno, smrtniki, in jaz sem ga rešila, jaz sem mu vnovič vdihnila življenje, da ne bi še kdaj ponovil iste, usodne napake. To sem storila jaz, Elektra, in nihče drug. Torej, kaj še čaka to našo grešnico? Naj vam povem, kaj vse ji bom storila po njeni smrti ali zdaj, za življenja? Kaj vas bolj zanima? Recimo, da gre za časa tega življenja, ki ji ga je ostalo še nekaj, na smučanje; kaj vse se lahko tam zgodi? Naj ji zlomim nogo, malce nedolžnejši prelom, pa boste vi, smrtniki potem zakrpali, kaj? Naj storim kaj drugega? Ne, nič še ne veste, usoda je

pač dana v roke bogovom in mi odločamo, kdaj, kako in na kakšne načine, mar ne, če se še dovolj dobro razumemo, kako je s temi stvarmi med vami in nami, vam je jasno? Vidim, da vas skrbi, kam z grešnico, kmalu uredim, da ji zaplodijo otroka, ki ga bodo razjedali črvi v njeni maternici, morda se rodi mrtev, kdove, morda ne bo zdržal poroda, ali pa ga ona ne bo, to so zelo komplicirane stvari, če ste kaj brali indijsko filozofijo in če so vam še dragi tamkajšnji bogovi. Toda ne, oba bom morda pustila pri življenju, naj se malo naužijeta sveta! Udarila pa bom takrat, kadar bo zares treba, ko me bo na to opozoril moj sin, pesnik, ki mu je njegov profesor lepo zabičal, komu naj posveča sonete in piše akrostih. Saj vsi vemo, kakšno življenje je zaradi tega živel Prešeren, mar ne, saj nam je vsem jasno, komu mora pesnik služiti, mar ne?»

Tako je govorila Elektra v črnini vdrugo.

Misel-Luč mi sploh ni dala spati. Vrtala je in vrtala, da sem se premetaval po postelji in so mi oči že žarele od bedenja.

»Kako boš pomiril Elektro? Kako boš pomiril Elektrin bes? Umoriti hoče otroka in ti veš, da ji to lahko uspe!« je divjala.

»Kaj pa čem,« sem izustil. »To je božje delo.«

»Toda ti si pesnik. Ti lahko pomiriš božji srd s pravno daritvijo!« je nadaljevala misel-Luč.

»Kaj pa flavta?« sem na kratko vprašal.

Kazalo je, da je misel-Luč za kratek hip utihnila, vendar je zdaj spregovorila z bolj odločnim glasom: »Ta otrok bi lahko bil tudi tvoj.«

»Po vsem tistem, kar je izrekla Elektra?« sem vprašal.

»Mislila sem v prenesenem smislu,« je rekla misel-Luč.

»Sama dobro veš, da je meni prepovedano zaploditi otroka, tako v mislih kot v mesu. Saj poznaš, kakšno življenje živim!« sem rekel.

»Torej ji odpustiš njene grehe?« je vprašala misel-Luč.

»Kaj bo naredila Elektra, ne vem, toda jaz odpuščam vsakemu živemu bitju, s katerim se srečam. Tako me uči moj guru in Srimad Bhagavatam!« sem rekel.

Misel-Luč pa je nadaljevala: »Veš, da si tudi ti nekoč bil podvržen strasti in celo neznanju. Ne moreš zdaj kar na lepe oči pustiti Elektri proste roke, saj jo bo pokončala.«

»Torej bom moral postati Orest, njen brat!« sem ugotovil.

»Stori to!« je velela misel-Luč.

In sem storil. V glavi mi je strahovito zabrnelo, tako kot zmerom, ko kličem bogove in duhove na plano, naj se utelesijo v meni, in stal sem pred Elektro v črnini, ki si je brisala solze in se s tančico zakrivala. Stopil sem k njej.

»Elektra, draga sestra v trpljenju, ki ga trpiva! Vse moje cenjeno spoštovanje pred tabo, sestra! Svet se še ni končal. Še vedno je tak, kot je bil. In ti si se zaljubila v pesnika. Gorje! Spravila si se nad smrtno bitje, nad

smrtnico, ki ga je resda zapeljala, toda to so povsem človeške stvari, smrtniki jim pravijo »običajne, vsakdanje«, če razumeš še svojega brata, Oresta, ki stoji zdaj tu pred tabo in te prosi usmiljenja. Visoka noč pokriva najini lici in v življenju vsakem slutiva nemir. Prav ta vzvišenost nad smrtniki nama daje tisto vztrajnost, zaradi katere odpuščava ubogim na duhu. Glej torej, sestra, moja ljubezen pripada tebi in rotim te, da ustaviš svoje prekletstvo, ki si ga izrekla nad smrtnico, saj oba veva, kako je živeti v temnem brlogu prividov in senc. Naj drugi odločijo o tem! Midva morava še bistveno kaj drugega urediti.«

Elektra je odprla oči.

»Orest, dragi brat v trpljenju, ki ga trpiva! Smrtnica, o kateri govoriš, je ena mojih najhujših sovražnic. Kako naj ustavim prekletstvo, ki sem ga izrekla? Poznam jo dovolj dobro in vem, česa vse je zmožna. Njena mati, ah, kaj bi ti govorila o njeni materi, njena mati ne ve, koga ima za hčer. Ne vem, če bi ji olajšala muke in jo vzela k sebi, saj se ji je že v otroštvu godilo veliko hudega, pred čimer so njeni najbližji zapirali oči, vendar se ne morem pomiriti z mislijo, da je človek v kritičnih trenutkih lahko tako nerazsoden. Glej, dragi brat, boginja sem in vidim v prihodnost, vem, kaj se bo zgodilo, zato sem prisiljena maščevati se nad smrtniki, ki živijo nečisto in grešno življenje, posebej sem zaščitnica čistih duš in pesnikov, ki jih zapelejo čari zemeljskih smrtnic, da ne znajo več živeti svojega svetega življenja, ki so jim ga podarili bogovi.«

Stopil sem še za korak naprej.

»Draga Elektra, sestra v trpljenju, ki ga trpiva! Mar ni dovolj že to, da si pesniku, ki ga ljubiš, odprla oči, da si ga rešila strupenega objema smrtnice, ki jo sovražiš? Pesnik bo od zdaj naprej posvečal svoje pesmi samo bogovom in boginjam, ki ga ščitijo, saj je čista in predana duša in ve, komu in kako naj se preda, predvsem čemu. Ne boj se več zanj, saj jaz govorim skozenj, jaz ga utelešam, jaz govorim namesto njega. Pozabil bo na smrtnico in na vse smrtnice, ki so mu prizadejale hudo, predal se bo in posvetil duhovnemu življenju, ki ga živimo nesmrtniki. Zakaj torej te nepotrebne solze, ki jih toči tvoje lice, zakaj na trpljenja kamen še hujši kamen, zakaj v ognju bolečine izgorevati z vse daljšimi plameni? Zakaj vse to, Elektra, draga sestra moja?«

Ozračje okoli naju je obmolnilo. Elektra se je premaknila in pokazala s prstom.

»Poglej, Orest, dragi moj brat v trpljenju, ki ga trpiva!«

In se je pokazala dolga vrsta grobov, da jim nisi videl konca. Tam so počivali mrtvi, ki jih je objokovala Elektra. Prvi je vstal duh nekega umrlega pesnika, ki se mi je spoštljivo približal, vedoč, da nisem z njihovega sveta, in pokleknil. Pomagal sem mu nazaj na noge s svojimi psihoteleduktivnimi rokami, kot jim pravijo spiritisti, in pokazal mi je obraz, poln ran in brazgotin, ki mu jih je prizadejal totranski svet. Elektra je molčala in se umaknila s prizorišča. Ostal sem sam, ne več Orest, ampak brat, sin tega umrlega pred mano. Nato mi je v gurujevske terminologije pokazal znamenja onega sveta, ki so govorila o tistem, zaradi česa je umrl in zakaj se zdaj

nahaja tukaj, pod Elektrino zaščito. Spoštljivo sem se priklonil in mu s svojimi znamenji povedal, da nisem z njihovega sveta in da sem privzel podobo Oresta, da bi pomiril Elektrine bese in prekletstvo, ki ga je izrekla nad neko zemljanko, smrtnico. Nato sem mu še povedal, da sem tudi sam pesnik in da me je nevemkolikokrat zapeljal zemeljski svet. Razumel je in pokimal z glavo. Nato mi je s svojimi rokami pokazal še druge grobove in me povabil, naj se mu pridružim. Sprva sem odkimal, toda njegov poseg je bil resničen, tako da sem mu lahko samo sledil. In sva šla med grobovi.

Misel-Luč me je vrnila tostran.

»No, kako je bilo?« je bilo njeno prvo vprašanje.

»Bil sem tam,« sem kratko odgovoril.

»In kaj si zvedel?« je bilo njeno drugo vprašanje.

»Elektrino prekletstvo je dokončno,« sem povedal.

»Si se vsaj potrudil?« je bilo tretje vprašanje misli-Luč.

»Bil sem z Elektro, mar to ni dovolj?« sem povedal.

»In kaj se bo zgodilo s smrtnico?« je zahtevala misel-Luč.

»Tega ti ne morem povedati,« sem rekel.

»Kaj si videl?« je vrtala misel-Luč še globlje.

»Veliko stvari,« sem bil redkobeseden.

»Naj pove Elektra ali Orest?« je vrtala misel-Luč.

Znova vrtoglavica. Znova trans. Le koliko časa bom vse to zdržal? Toda ljudi je treba obvestiti, če se kaj premika v tem ali onem delu veselja. Tudi če pada dež. Tudi če lije kot iz škafa. In oglasilo se je znova, tokrat Orest.

»Tista smrtnica, ki jo je moja sestra, Elektra, preklela, še živi in se družijo z drugimi smrtniki in smrtnicami. Vendar sem jaz zastavil besedo zanjo v svetu bogov, tako da se ji ne bo zgodilo nič hudega. Živela bo pač v svoji večni iluziji, da je ljubljena in spoštovana, da jo vsi cenijo in veličajo, da je slavna in dragocena, vendar tako čuti mnogo smrtnikov. Moja draga sestra je govorila čisto resnico in nihče ni varen pred njenim maščevanjem, zato jo smrtniki spoštuje in ne izzivajte njenega potrpljenja, ker se vam lahko kruto maščuje na najbolj nepredvidene načine.«

Zagrmelo je in oglasila se je Elektra.

»Moj dragi brat, Orest vas svari pred menoj, toda jaz nisem takšna, kot me on predstavlja in riše. Glede smrtnice, o kateri je bilo toliko govora, smo že razpravljali v svetu bogov in duhov. In kaj smo sklenili? Orest, moj dragi brat, je sicer zastavil besedo zanjo, vendar smo ugotovili, da jo je treba v poduk drugim iste baže, kot je ona, postaviti pred božansko sodišče. Vzeli ji bomo del razuma, da ne bi še komu storila kaj žalega ali hudega, tako da ne bo več sposobna misliti kot prej. Sicer pa jo čas že počasi načenja. Po zdajšnjem štetju bogov je stara nekaj čez triindvajset let, skoraj še otrok, dasiravno se je že spečala z nečistimi silami, nekaj malega pripravljamo čez dve leti, ko bo primerek star petindvajset let in pol, glavna stvar pa se bo zgodila ob njeni tridesetletnici, ko bo že dozorela, če je dozorela prava beseda, torej dozorela v odraslega človeka. Zakaj takšna krutost od bogov, se vprašajte sami, ko jo boste imeli priložnost spoznati, ko se vam

bo zaradi tega prekletstva morda zjokala na ramenu, toda vedite, jaz, Elektra, bedim nad njo in ji ne privoščim mirnega spanca, dokler se ne spokori za vse tisto, kar je storila nad enim od mojih sinov, ki ji je posvetil cel sonet z akrostihom povrh. Naj torej izgoreva njena samobitnost v trhljih plamenih in naj jo na koncu objame dih okrutne smrti, ki jo je sama izzvala pri drugih, ukvarjajoč se pri tem z nedovoljenimi sredstvi črne magije, za kar bo še posebej kaznovana, če ne v tem, pa v drugih življenjih, ki jih bo še živela!»

Tako je govorila Elektra v črnini vtretje.

Misel-Luč je vstala še pred menoj.

»Kako je ime smrtnici?« je bilo njeno prvo vprašanje.

»Zakaj?« sem vprašal.

»Zdi se, da se je Elektra pomirila,« je rekla misel – Luč.

»Zakaj?« sem vprašal.

»Stari bogovi so jo prepričali, da ne ravna prav. Pravijo, da je to še otrok in da nima smisla že v tem obdobju izrekati prekletstva. Če bo kadarkoli preleta, naj to prekletstvo »doživi« šele čez petdeset, šestdeset let!« je govorila misel-Luč.

»Strinjam se z njimi,« sem rekel. »V tem obdobju se ji lahko marsikaj zgodi, mar ne?«

»Lahko jo zbije avto na cesti,« je modrovala misel-Luč.

»Ali pa ji umre mati,« sem nadaljeval jaz.

»Ali pa oče,« je dodala misel-Luč.

»Brat,« sem siknil skozi zobe.

»Polbrat,« me je popravila misel-Luč.

»Tako rad bi jo videl mrtvo!« sem si zaželel.

»Užaliti pesnika je tako kot užaliti Elektro!« je tekel dialog.

»Ali samo človeka iz mesa in krvi,« sem dodal.

»Če jo Elektra res preseneti s kakšno zahrbtno boleznijo ali čim podobnim, ji boš nesel rože na grob?« me je vprašala misel-Luč.

»Ima svoje prijatelje,« sem rekel.

»Toda – se ti nič ne smili, zdaj ko je obsojena na smrt?« je vrtala misel-Luč.

»Kaj sem pa jaz dobil od nje, če smem vprašati?« sem izrecno postavil svoje tehtno vprašanje.

»To, da si jo ustvaril v literarni umetnini,« je bil zviti odgovor moje sogovornice.

»V tej?« sem pogledal v luč.

Luč je dvakrat, trikrat utripnila.

»Kako pa ti veš, kaj je storila?« sem vprašal.

Luč je mirovala in ni nič več utripala. Iz nje je izginila misel. Začel sem sam pri sebi razmišljati, ali je utemeljeno Elektrino maščevanje, se lahko

boginja v prid pesniku tako kruto maščuje nad navadno smrtnico, ki jo je zavedla iluzija? Kdo je ta deklič pri svojih triindvajsetih, ki si še nosa ne zna pravilno obrisati? Imajo bogovi pravico v podaljšani roki Elektre iskati zadostitev za žalitev, ki jim je nanesena s strani tega nebogljenega bitja? Srimad Bhagavatam in vsi moji guruji, moj red – so govorili drugače. Človeku, tudi če je manjvredno, žensko bitje, je namreč treba odpreti oči v duhovne sfere, ki jih premalo pozna. Zdaj sem jaz bil tisti, ki odloča. Priklical sem svojega guruja in ga povprašal o stvareh. On bo gotovo vedel, ali lahko pahnemo v smrt triindvajsetletno deklico, zaradi katere je res bilo nekaj manjših nevšečnosti in preglavic, ampak da bi nanjo priklicali še Elektrino maščevanje, to bi bilo prehudo za še tako nabrušenega filozofa. In guru je spregovoril.

»Konkretna realnost vsrkava stvari in pojme. Jacques Lacan, o katerem sva tolikokrat govorila, se še spomniš, govori o »skopični pulziji«, vendar ta pojem gurujevska terminologija drugače obravnava. O vrstah in namenih predzavednega in nezavednega, kjer je Lacan črpal iz Freuda. Vendar sta oba preveč zapeljiva za naš red, saj se jima vpleta, posebej še Lacanu, Sartrovo razpravljanje o »Biti in niču«. Tudi te odnose sva že precizirala. Če se ustaviva najprej pri konkretnem. Konkretno je za razliko od abstraktnega tisto izzivajoče v mišljenju, ki degradira splošni jaz na raven odvisnega. Tako pride do zanimive interakcije, ko se ideal jaza preseže v svoji primarni fazi, še preden ga je zavest parcialno formirala v svoji prezentifikaciji. Ali preprosteje: percepcija prvega ni več v skladu s percepcijo prejšnjega, zato nastane fiziociklični zamik med že doživetim in komaj spoznanim. Tako zavest ne more držati ravnotežja, vse dokler ta nesluteni proces traja. Razumeš torej, v čem je bistvo odpora do transferja?«

»Kaj je torej z Elektro? Zakaj maščevanje nad smrtnico?« sem hitro povprašal.

»Očitno gre za Klitajmestro in ne za osebo, o kateri govori,« je odgovoril guru.

»Dedno maščevanje torej?«

»Kar Lacana ti bom citiral, dasiravno ne stojiva na isti nogi: »Da otroška spolnost ni blodeča ledena gora, ki se je odtrgala od velikega ledenega polja odrasle spolnosti in ki zapeljuje nezreli subjekt, – to je takoj potrdila analiza, in sicer s tolikšno težo, da nas za nazaj lahko celo prese- neča.« Tako pravi v svojem delu »Štirje temeljni koncepti psihoanalize«, vendar mu jaz v vsem ne dam čisto prav, ker smo dognali, ko smo preučevali Heraklita, da ne gre za sintagmo: »Loku je ime življenje – Bíos –, njegovo delo pa je smrt!«, ampak je Heraklit mislil naslednje: »Delu loka je ime življenje – Bíos –, njegovo delo pa je smrt!« O tem bi morali sodobni psihoanalitiki modreje razmišljati, če si drznejo citirati tako velikega misleca, kot je Heraklit. Seveda je prisotna dvoumnost: ali gre za konkretno delo, opravilo loka ali samo za en njegov del. Tu smo si v navzkrižju s sodobnimi misleci in teoretiki. Jezik je pač sveta stvar. Vsak se ga drži po svoje.«

Moj guru me je resnično zmedel. Zamislil sem se. Nenadoma je nad menoj utripnila luč. Vanjo se je zopet naselila misel.

»Šestdeset wattov imam!« je pritrdila.

»Ja?« sem dvignil glavo.

»Veš, koliko moči je to?« me je vprašala.

»Zakaj?« sem sam vprašal.

»Zato, da bi se spomnil fizike,« je modrovala misel-Luč.

»To noč je padlo prek tristo milijard dežnih kapelj, če računamo, da je noč trajala več kot osem ur in če imamo v zavesti ne preveč veliko področje, na katerem je pljusalo.«

Najbrž sem s to razlago malce presenetil misel-Luč, saj se ni mogla takoj znati.

»Kaj misliš s tem?« je vprašala.

»To je fizika, draga moja, prebedeti dve noči zapored in šteti dežne kaplje. Je kdo počel kaj podobnega?« sem se zastrmel vanjo.

»Ne razumem te prav dobro,« je rekla.

»Pozabila si na čas, ki je tekel vmes,« sem jo spomnil.

»A, čas!« se je začudila in nekajkrat utripnila.

»Čas je fizikalna količina!« sem pribil.

Molčala je. Najbrž sem jo presenetil. Ni si me mogla predstavljati takšnega. Nadaljeval sem.

»Sila je vektorska veličina, o tem pa sem že pisal, če se spomniš, draga moja. Ne bi te rad ugasnil, zdaj ko goriš in si prižgana, če me razumeš, kaj mislim. Noben fizik mi ne more do živega, vsaj dokler še vem kaj malega o magiji svetlobe in o njenem pravem izvoru. Jaz ne razkazujem svojih patentov.«

Misel-Luč je molčala. Dotolkel sem jo. Mirovala je in ni si drznila utripati. Zdaj bi povabil na to seanso ves četrti letnik dramaturgije z AGRFT, da si bodoči gospodje in gospe ogledajo, kakšni so pravzaprav resnični izvori sile. Potem bi se pa lahko pogovarjali na primer o Gorgiasu ali kom drugem, najmanj o Kocbeku, samo da bi bilo zanimivo. Sicer pa z njimi ni moč vzpostaviti dialoga, kaj šele da bi se prerekali o spornih znanstvenih vprašanjih, ker je vse njihovo znanje materialistično in o duhovnih metodah premikanja mrtvih predmetov nimajo pojma, saj služijo le lastnim užitkom in strastem, temeljna filozofska resnica sveta pa jim ostaja na veke vekov skrita in nedosegljiva. Toliko o mojih kolegi, za katere menim, da so vsi po vrsti zgrešili poklic, od »svetega« Janeza prek raznih Matjažev in Ir vse do algoritemske Barbare. Sicer pa so vsi še mladi in neizkušeni, nimajo še pripraviške dobe, tako da jih, ojej, čaka še veliko takšnih ali drugačnih ovir. Bog jim daj vso srečo, če razumejo boga ali tisto vrsto transcendence, v kateri je!

Nenadoma je misel-Luč spregovorila: »Torej — počistil si s svojimi kolegi!«

»Kaj pa imam od njih?« sem jo s smrtno resnostjo vprašal.

»Vsaj žaliti jih ne bi smel,« je rekla misel-Luč.

»Koliko žalitev z njihove strani pa sem moral jaz požreti?« sem se globoko zagledal v misel-Luč.

»Tudi oni so iz krvi in mesa,« mi je rekla misel-Luč.

Vstal sem naglo z namenom, da jo razbijem.

»O krvi in mesu mi govoriš, kaj pa, ko si svetila v študijo moje zgradbe srca, ko sem po cele dneve in noči študiral samo gradbene maščobe in vnetje osrčnika, pa potem specifična vnetja ženskega genitala, pa nespecifična vnetja ženskega genitala, pa položaj v mirovanju enakomerno zburjenega področja prekatnega mišičja, pa vse tiste živčne ovojnice, da mi je šlo že na bruhanje, pa porod in tvegani porod, pa seminarji pri profesorju doktorju Penteku, pa profesor doktor Rakar, pa profesor doktor Vrtovec, pa profesor doktor Hren in najboljši seminar, za katerega sem slišal o nosečnosti in tvegani nosečnosti, kaj pa tumorji ženskega genitala pri profesorju doktorju Kovačiču, ko me je trgalo stran od zapiskov in me je oblivala kri, medtem ko so drugi študentje mirno poslušali; naj mi Ira ali Gabriela ali Nataša ali Barbara razložijo, kakšne so klinično-patološke spremembe pri torziji adneksov, kdaj se pravzaprav pojavlja neredna vaginalna krvavitev in kaj so to intrauterine adhezije kot vzrok za spontani abortus, če jih je kaj pod spodnjicami in če si upajo z mano odpreti polémiko na enem od omenjenih področij, za Janeza in Matjaža pa lahko rečem, da sta intelektualna polifága, njiju v to ne bom vpletal; kje so bili vsi ti moji kolegi vsa ta dolga leta študija, komu mažejo oči, so njihovi seminarji res na znanstvenem nivoju, se da z njimi pogovarjati o regulaciji fertilitnosti?«

Misel-Luč je mirovala. Dobesedno zasul sem jo z vprašanji. Vendar nehati nisem mogel.

»Kaj zdaj molčiš? So njihove seminarske naloge, njihova avtorska dela na znanstvenem nivoju ali niso? Povej, saj svetiš že ves čas! So pač materialisti in tako se tudi razmnožujejo, ti je to jasno, kaj pravzaprav hočem povedati, zato se mi pa smilijo in jih pomilujem, ker pač ne morejo uzreti »svetosti« s svojimi materialnimi očmi, zato jim je treba pomagati, da ne zaidejo, nekdo jim ja mora biti za kažipot, če ne v tem, pa v naslednjem življenju.«

»Ubogi tvoji kolegi, ki te poslušajo,« je pristavila misel-Luč.

»Blagor ubogim v duhu, kajti njih je nebeško kraljestvo!« sem povedal z nekakšnim poudarkom.

Oglasila se je Elektra.

»Nihče me ne razume. Nihče ne razume mojega prekletstva. Nihče ne razume mojega maščevanja. Nihče ne razume mojega trpljenja. Še mnogo rodov bo šlo skozi ta svet in še vedno bodo slepi zrlji v luč. Le koga bom razsvetlila? Drugačna ženska sem od navadnih smrtnic. Potujem po onstranstvu in nihče me ne vidi. Veliko ne morem povedati. Vse je že na dlani. Med bogovi in boginjami nisem ravno priljubljena. Vsakdo, skoraj vsakdo povese svoje oči, ko stopa mimo mene. Toda ne bom se predala. Še naprej bo veljalo moje maščevanje, Elektrino maščevanje!«

Tako je govorila Elektra v črnini včetrtu.

Presenetil sem misel-Luč. Prebedel sem že tretjo noč.

»Odkod ti toliko energije in moči?« me je takoj vprašala.

»Ti še ne veš, kaj so muze podarile pesnikom,« sem ji odgovoril.

»Zdaj je že vse jasno, kaj bi še rad?« je zavrtala.

»Na začetku si mi rekla, čemu služim in če se zavedam posledic,« sem jo hotel presenetiti.

»Ja, vprašala sem te, pa mi še vedno ni jasno,« je rekla misel-Luč in nekajkrat utripnila.

»No, kaj je bilo to?« sem jo vprašal.

»Katero?« je bila radovedna, »kaj?«

»Ti utripi!« sem rekel.

»Misliš na moje pulzije?« je vprašala.

»Ali pulzacije — kakor ti je volja!« sem uprl oči vanjo.

»Kaj je z njimi?« je vprašala.

»Kako nastajajo, kaj jih povzroča, kdo ali kaj te spravlja v to, za materijo nenavadno stanje, saj si iz materije, mar ne?« sem bil predrzen.

»To je čista fizika!« je odločno odgovorila.

Nasmejal sem se sam pri sebi in se zamislil nad tem, kako je materija, dasiravno je to svetloba-misel-Luč, občutljiva in nevedna v svojih specifičnih artikulacijah. Nič se ne more kosati s tistim, ki ve, komu ali čemu služi, s tistim, katerega vera je neomajna in vzdržljiva, kot jeklen steber med množico lesenih dreves. Spet sem ji vsilil psihoteleduktivno projekcijo in spet je misel-Luč nekaj utripnila, proti »svoji volji prvotne materije, iz katere žari njeno bistvo«, bi svoje dodali spiritisti, moj guru pa bi ponovil že kdovekaterič: »Slab vpliv konkretne realnosti!« Jaz bi pa dolil nekaj tuzemske modrosti na njegov ogenj: »V realnosti slutenj predvidevamo tisto, ki mu še nismo določili izvora prvotnega!« Nato bi razpotegnil usta v zadovoljen nasmešek, vendar mi misel-Luč še vedno ne bi dala miru.

»Če jaz utripljem, zakaj ti modruješ?« bi hotela vedeti.

Odgovoril bi ji z naslednjimi argumenti: »To, da ti utriplješ, pomeni, da nisi izvorna luč vsega, kar je in ni! To, da jaz modrum, pa pomeni, da sem del tistega, kar me vsebuje v najskrajnejših točkah umevanja, delovanja in nehanja! Če se še spomniš svojega prvotnega vprašanja! Duh nad materijo, ljubica moja!«

Povesila je oči, njena svetloba je izgubila prvoten sijaj.

»Osramočena sem,« je tiheno izdabila.

»Seveda, ko ti pa še nihče ni povedal,« sem se rahlo zasmejal.

»Mislila sem, da sodelujeva,« je rekla.

»Ko boš svetila z izvorom, izvorno torej, bova sodelovala, da še tebi sami ne bo jasno, kako,« sem rekel.

»Me ljubiš?« je vprašala.

»Kako naj ljubim materijo!« sem rekel.

Globoko je utripnila, kot da hoče ugasniti.

»Ne delaj si skrbi zaradi tega, če boš služila tako, kot je treba, ne da bi

ugašala takrat, ko študiram Srimad Bhagavatam, se lahko povzpneš na nivo čistega in predanega bhakti-yogija. Proces je preprost. Potrebno je samo malo več razumevanja do sankhya filozofije, ki je materialistični filozofi ne bodo razumeli še na tisoče let.«

»Ti jo razumeš?« me je potihem vprašala.

»Jaz nisem to telo, ampak duhovna duša!« sem ji odgovoril.

»Zakaj potem rineš v materijo?« je bilo njeno naslednje vprašanje.

»V Caitanya-caritamrti je opisano, da je nekega dne Gospod Krišna poklical Brahme iz vseh univerzumov na prošnjo malega Brahme, ki je bil, kot da bi ga zadela strela, ko je videl vse druge velike Brahme. To je nerazumljiva moč Gospoda. Nihče ne more izmeriti dolžine in širine Boga s špekuliranjem ali z lažnim istovetenjem z Bogom. Vsi takšni poskusi so simptomi blaznosti.«

Misel-Luč je bila zadovoljna z mojo razlago, vendar ji še vedno nekaj ni dalo miru, da bi ji privoščil malo počitka, saj sva skupaj prebedela tri debele noči.

»Torej – lahko postanem duhovna?« je vprašala.

»Materija je ranljiva. Spomni se vsega tistega, kar sva prebedela in obdelala v dolgih nočeh brez spanca! Koliko svetov sva naštela, koliko novih dimenzij odkrila, kaj vse je romalo skozi tvojo svetlobo v moje oči in obratno! Duhovno je torej večno!« sem ji razložil.

»Ravno to je, da je materija pozabljiva,« je rekla.

»In ti lahko postaneš Misel-Luč!« sem zaklical.

Zažarela je od napetosti. Nekje v svojih duhovnih dimenzijah sem začutil, kako ranljive so materialne stvari, že tri noči bedim in se veselim vsakega novega jutra, materija pa tega ne zmore, ker je trajna in umrljiva. Materija je postala utrujena, materija se je utrudila in zaspala, v meni pa je bilo nagrmađenih toliko sil in moči, da bi se preprostemu ali izkušenemu zdravniškemu očesu kaj takega zazdelo nerazumljivo in povsem zunaj območja današnje medicine. Že slišim njihova prva vprašanja: »Ste kaj jedli?«, »Vas kaj boli?«, »Je to za vas normalno?«, in moji odgovori: »Materialne hrane ne razumem!«, »Materialne bolečine so mi tuje!«, »Materialna normalnost ni v območju zanesljivega!«

Priklical sem Elektro.

»Boginja, muza vseh muz,« sem ji rekel, »naj bo tvoja beseda zadnja!«

In me je uslišala. In je spregovorila.

»To, kar smrtniki gledate s svojimi očmi, je nerazložljiva in polna vseh nedoumljivih skrivnosti, tako imenovana »materija«. Vsakomur ukazuje, kdor je z zemeljskega sveta, in ni se ji moč upreti, vse dokler traja klavрно življenje vseh ubogih bitij, ki so pač padli iz svojih večnih tirnic, da bi se naučili vseh vrst strasti in drugih človeških občutij in čustev. Vendar, kdor se izmuzne temu krčevitemu stisku s tem, da hodi po sledeh svetih in dobronamernih duš, ki so se bile utelesile v tem veselstvu, da bi s prstom in znamenji rok pokazale na pravo pot, tistemu bo v trenutkih agonije in približevanja poslednjega diha prizaneseno. Materija je pač smrtna in smrt na tem svetu pobira več davkov kot v kateremkoli drugem. To ni nič

novega. Iz smrti se rojevajo sovraštvo, prekletstvo, maščevanje, usmiljenje, vse vrste nadlog, ki jih mora človeštvo iz dneva v dan prenašati. Zato toliko trpljenja in nepotrebnih solz, zato toliko muk in sizifovstva, blodenj, tragičnih zmot, ubojev in umorov, krvoskruntev in posilstev, detomorov, bratomorov, očetomorov, pokolov, vojn, nasilja, uničenja, ognja, vode, apokalips, triumfov smrti na vsakem koraku. Vprašamo se lahko torej: čemu človek? Čemu vse to? Čemu meč, kri in meso, ki se pozdravljajo že z vsake zastave, izobešene na visok drog? Čemu toliko sovraštva? Odgovor je skrit nekje v atomih materije, ki krožijo po tem in onem vesolju, a sveta smrti nikdar do konca ne odstremo. Mojo usodo poznate, moj mit vam je znan, vendar živim skozi stoletja in z vsakim sončnim zatonom na novo vstajam, saj lepota vedno znova, na novo premaguje nepremagljivo smrt, kakor se je zapisalo nekemu mojemu sinu, pesniku, ki ga še danes varujem v svojem hramu. Zdaj vam lahko ponudim odgovor na poslednje vprašanje: smrtnica, ki jo tako smrtno sovražim in o kateri sem govorila, je sama, neizrekljiva, nedosegljiva znanilka konca življenja, ki ji pravim Smrt. Zaradi nje trpijo danes vesoljstva in ves človeški rod! Ne bom odnehala! Trpljenje mi vliva vsaj merico poguma!«

Tako je govorila Elektra v črnini vzdajne.

Misel-Luč ni dolgo čakala. Takoj je načela pogovor.

»Elektra je povedala svoje,« je rekla.

»Najbrž,« sem prikimal.

»In moj izvor svetlobe je drugačen,« je povzela.

»Predolgo vsa vztrajala,« sem dodal.

»In ti si si odvezal dušo,« je utripnila.

»Vse se je razjasnilo,« sem rekel.

»Kakšno bo naslednje poglavje?« je vprašala misel-Luč.

»Za to ti ni treba skrbeti,« sem rekel.

»Skuhaj si vročo črno kavo!« je nenadoma rekla misel-Luč.

»Zakaj?« sem vprašal.

»Zato, da boš boljše volje,« je odvrnila misel-Luč.

»Mar nisem?« sem vprašal.

»Ni videti,« je rekla misel-Luč.

»Dobro. Kakor ti praviš. Upošteval bom tvoj nasvet.«

Odhitel sem v kuhinjo. Tam sem malo počakal in začel razmišljati. Kaj neki je s tem mislila misel-Luč, sem se spraševal. Zakaj bi se zdaj, ob tej pozni nočni uri drogiral?! Poiskal sem džezvico in vanjo natočil tople vode iz kuhinjske pipe. Prižgal sem plin in poddržal džezvico nad plameni. Še preden sem jo spustil na mrežo štedilnika, me je ustavila neka roka. Sunoma sem odmaknil džezvico. Roka me je bila trdno prijela za zapestje. Roka je bila Elektrina.

»Kaj delaš?« me je vprašala.

»Kavo si kuham,« sem v nekem nerazložljivem strahu izustil.

»Zakaj ravno kavo?« me je vprašala Elektra.
 »Da prebedim še eno noč,« sem odgovoril.
 »Moraš?« se mi je zazrla naravnost v oči.
 »Moram, drugače bom zaspal,« sem odvrnil.
 »Dovoli, da ti jo jaz pripravim,« je rekla Elektra.
 »Izvoli!« sem ji ponudil džezvico.
 Vzela je in rekla: »Prekletstvo še vedno deluje!«
 »Maščevanje torej?« sem povzel.
 »Kakorkoli ga imenuješ,« je odvrnila.
 »Šele danes sem spoznal...« nisem dokončal misli.
 »Torej mi zaupaš?« me je pogledala v oči.
 »Bolj kot komurkoli drugemu,« sem rekel.
 »Skuhala ti bom kavo,« je rekla.

»Z eno desetmilijoninko svoje predanosti ali zaupanja ali kateregakoli drugega občutja se ne morem oddolžiti milosti Vsevišnje Božanske Osebnosti. Solze mi tečejo iz oči, ko se spomnim ali pogledam na njegova prekrasna lotosova stopala. Brez njega bi bil danes nič, on mi je omogočil vse, to, da se lahko pogovarjam s tabo v živo, to, da lahko diham in še mnogo drugih, prečudovitih stvari.«

Molčala je nekaj časa, preden je rekla: »Torej ne boš kave?«
 »Ne vem, če se to ujema z voljo Vsevišnjega,« sem ji odgovoril.
 »Bom že jaz uredila z njim,« je rekla.
 »Ne moreš, Elektra!« sem ji rekel.
 »Zakaj ne?« me je začudeno premerila.
 »Nisi študirala njegovih stopal,« sem odgovoril.
 »Kaj s tem misliš?« me je vprašala.

»To je precej naporen študij. Tega ni še na nobeni univerzi sveta, zato ker so ljudje premalo inteligentni, da bi se lahko spoprijeli s takšno problematiko. Ne poznajo preveč dobro tistega, kar uči in govori literatura s tega področja. Tu ne gre samo, preprosto rečeno, za tkivo, materialno tkivo ali kaj podobnega, ampak za popolnoma druge in drugačne stvari. Tega se je treba lotiti precizno in z največjo mero predanosti, da bi se dosegla vsaj tista prva stopnja, ki človeka lahko komaj pouči o vseh razsežnostih, ki jih tako delo zajema. Temu je treba posvetiti vso svojo pozornost.«

»Torej jaz nisem boginja?« je vprašala.
 »Si ena izmed njih, toda nikakor ne še usklajena z voljo Vsevišnje božanske Osebnosti!« sem odgovoril.
 »Vidim, da ljubiš njega,« je rekla.
 »On je najveličastnejši in edini bog,« sem rekel.
 »Zakaj potem pišeš včasih o nas?« je vprašala.
 »Vse to je njegova volja!« sem rekel.
 »Pa se ji podrejaš?« me je vprašala.
 »Kolikor morem in kolikor mi je dano od njega,« sem rekel.
 »Kaj naj zdaj s kavo?« me je pogledala v oči.
 »Odpovedal sem se ji!« sem pritrdil.

Ugasnila je plin, plameni so izginili, vodo iz džezvice je zlila v umivalnik, nekaj časa me je še gledala, nato je izginila. Sam sem se napotil nazaj v svojo sobo. Misel-Luč me je čakala.

»Si nisi skuhal kave?« me je vprašala.

»Ne!« sem kratko odrezal.

»Kaj te muči?« me je vprašala misel-Luč.

»Elektra!« sem odvrnil.

»Kaj je narobe?« je vprašala.

»Ne pozna Vsevišnje Božanske Osebnosti!« sem rekel.

Molčala je. V meni se je oglasil moj guru, ki mi je izrecno prepovedal, v mislih namreč, da bi še naprej govoril in razglabljal o tej temi, saj sem bil v bistvu šele začetnik.

»V tem se skriva nevarnost!« mi je povedal guru.

»Kakšna?« sem vprašal.

»Nisi še na pravi sledi, zato ne moreš govoriti o tem,« me je poučil.

»Toda solze so!« sem zakoličil.

»To so samo primarni čustveni izlivi na primarnem nivoju percepcije,« je povedal.

»Misliš, da objokujem smrtnico, ki jo je Elektra preklela, smrtnico, na katero bo padlo Elektrino maščevanje, njen gnev in bes?« sem vprašal.

»Preberi si »Bolezen stoletja« iz Voduškove zbirke Odčarani svet, tam boš odkril perceptivne razsežnosti!« mi je svetoval guru.

»Bom!« sem na kratko odvrnil.

»Poleg tega še ne veš, kakšna je lahko predstava predmetov iz zunanjega sveta, če gre tu za izbiro, razločevanje in možnost spoznavanja. Polarnost pulzionalnega cikla!« je rekel moj guru.

»Res. Tega še nisem obdelal,« sem priznal.

»Lacan ti je še malo tuj,« mi je rekel guru.

»Obdelal ga bom kar najboljšo,« sem rekel.

»Dobro. Samo ne jemlji vsega zares, ne ženi si preveč k srcu!« je rekel guru.

»Tudi na Elektrino maščevanje bom pazil,« sem rekel.

Guruja nisem več slišal. Nehal je govoriti. Zato se je pa znova oglasila misel-Luč.

»Srečo imaš!« mi je povedala.

»Zakaj?« sem vprašal.

»Zato, ker ti gre!« je bil njen kratki odgovor.

»Najbrž sem zato izbran,« sem povedal.

»Ja. Izbran!« je pritrdila misel-Luč in nekajkrat utripnila.

»Zakaj utripaš?« sem jo vprašal.

»A se nisva o tem že pogovarjala?« me je vprašala.

Prikimal sem. »Ja, prav imaš. Zaneslo me je.«

»Kaj bi naredil s tisto smrtnico, če bi bila tvoja ljubica?« me je vprašala misel-Luč.

»To je nemogoče. Da bi bila moja ljubica, namreč!« sem rekel.

»Ampak kljub vsemu?!?« je silila vame misel-Luč.

- »Ne vem,« sem odvrnil.
- »Rajši imaš Elektro, ne?« je rekla.
- »Ne bi rekel,« sem razjasnil situacijo.
- »Kaj pa potem?« je vprašala.
- »Vede in Srimad Bhagavatam!« sem pribil.
- »To je samo ena od pozicij,« je rekla misel-Luč.
- »Ki daje tebi in meni dihati,« sem dodal.

Molčala je. Nič več ni rekla. Ugasnil sem jo. Vedel sem, da je to že peta ali šesta prečuta noč, v kateri nisem niti za trenutek zatisnil očesa. Elektrino maščevanje je bilo izrečeno, misel-Luč je utihnila in ugasnila svojo svetlobo, moj guru me je s svojimi psihoteleduktivnimi očmi opazoval.

- »Kaj še?« sem ga vprašal.
 - »Nič več, sin moj!« je rekel.
 - »Zdaj lahko rečem samo še, da mi je žal,« sem povedal.
 - »Ne smeš zanemariti svojega jaza,« je rekel guru.
 - »Najbrž,« sem rekel.
 - »Konec sedme noči!« je rekel guru.
 - »Ja, dolgo je trajalo,« sem rekel in se končno odpravil spat.
- To je bil moj zadnji odgovor.